

ASKEL

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS:

ALKU

Kolme tarinaa	4
---------------	---

I OSA

Salattu uni	10
Tie kääntyy	17
Kartta	26

II OSA

Näkytie	31
Anteeksianto	36
Harmaasilmä	42

III OSA

Kaiken päättymisen säkeet	48
Hyppy	52
Askel	58

ALKU

KOLME TARINAA

Ensimmäinen tarina alkaa keskeltä, keskeltä metsää, metsäaukealta. Kos-teaa, upottavaa heinikkoa, keskemällä tiiviimpiä mättäitä. Niiden lomasta kasvaa kituliaita koivuja, koira lojuu kallo halki suuren kiven vierellä.

Kivi on ihmisenkorkuinen, puoliksi sammalen peitossa. Koira on ehkä ajokoiraa, iltahämärän valossa sitä on mahdoton sanoa varmuudella. Aukion laidalla on rypäs isompia kivenlohkareita, koiran pään vieressä on pienempi kivi, teräväreunainen, reunassa kerros muhjuja ja punaista.

Koira ei liiku enää, se on ollut kuolleena jo tovin. Vielä sitä ei ole syöty, vasta hyönteiset ovat löytäneet paikalle. Karminpunaisia ja rusehtavia roiskeita pitkin suuren kiven rosopintaa kuin kalliomaalausjäljitelmiä, todellisina merkkeinä taas yhden elämän hajoamisesta.

Koira on poissa eikä palaa.

Isku laskeutui vasemmalta, hieman yläviistosta ja lujaa. Toista iskua ei tullut. Koira haukkui vimmittuna sivummalla ja koitti tempautua irti kettingistä. Se onnistui siinä vasta myöhemmin, auttamattomasti myöhässä ollakseen enää mitenkään avuksi. Se teki silti sen minkä voi, nuoli isäntänsä kasvot puhtaiksi ja säntäsi sitten metsään iskijän hajujäljen perässä. Ja siellä se kohtasi oman loppunsa metsäaukean hämärässä suuren sammalkiven vieressä, tasan yhden kerran ulvahtaen.

Kuolema on säie joka virtaa. Se iskee jatkuvasti, paineella. Se hakkaa jokaisen lopulta pieniksi murusiksi, palansirusiksi jotka eivät enää yhteen palaa.

Elämä on maininki. Se vyöryy värähtelevien voimien sähköiseen tyhjyyteen ja haalii tarvitsemansa osat yhteen. Alkaa hengitys, syke tiivistyy ja kohoaa, syntyy halu synnyttää silmä pimeyteen ja nähdä, huutaa ja juosta.

Sokeita ovat nuo kaksi jumalaa. Sokeita ja ainoat mitä tämä maailma tuntee, muita ei tule.

Rakkauden Jumala ei tänne katso, Hän ei tiedä tästä mitään. Hänelle tätä ei ole olemassa, ja siinä on Hänen vastauksensa.

Se vastaus on täällä kuultava.

Kaksi haljennutta kalloa, toinen pihamaalla toinen metsäaukealla, tajunta hajaantuneena molemmista tuulten teille yhtä tietämättömänä kuin ennenkin. Muistinrepaleita näkyy vielä hetken tajunnan silmän edessä, sitten purkautuminen päättyy ja sokeuden jumalat tanssittavat näkijän eteenpäin päämäärättömällä tiellä.

Itse itselleen näkijä sen kaiken tekee, uudestaan ja uudestaan, mutta ei sitä itse tiedä. Muotoutuu taas jossakin joksikin mitään ei muista, eikä mene kauaa kun kaksi uutta kalloa on jälleen hajalla ja uusi astia pirstaleina.

Emme osaa tilanteesta omin avuin pois, mutta tiedämme silti, että aukko pois on olemassa. Jonkinlaisella rajaseudulla on aukko, ja aukon takana rakkauden jumalan vastaus on kärsivällisesti odottamassa.

Toinen tarina on unohduksen tarina.

Tarina kertoo hiekkarannasta ja merestä. Valkeaa hiekkaa silmäkantamattomiin, aurinko paistaa hentoisen pilviharson takaa, tuulee pehmeästi ja sopivasti. Tai ehkä on lämmin tuuleton yö ja kuutamo, tumma hiljaisuus hivelee hellästi, vesi liplattelee samettia. Askelet painuvat sanaan, jalat ovat paljaat, varpaat kipristelevät hiekassa. Sisässä on syvä tyyneys, mietteet virtaavat kuin kohtalon puhe, hiekka hengittää lämpöä meri huokailee rauhaa, ja niin edelleen kunnes tarina on lopussa.

On kuoltava kuin hyppy kuiluun.

Ennen hyppyä on elettävä, elettävä täydesti, kuoltava täydesti, tuhat kertaa ja enemmän. Molemmalle sokealle jumalalle on uhrattava niille kuuluva osa uudestaan ja uudestaan, kunnes mittalasi tulee täyteen ja epätoivo syytyy tuleksi ja ne liekit korventavat niin, ettei muuta vaihtoehtoa kuin hyppy ole jäljellä.

Kuilunpohjan kuolemassa aukeaa aukko, sieltä kurkottaa käsi joka ottaa kiinni, mutta jäljellä ei ole enää ketään, jota ottaa kiinni, käsi kauhoo tyhjää, vie tyhjän mennessään.

Kulje pois tästä tiedosta, älä kuuntele kuilun tarinaa. Etsi hiekkarantaa, jonne aina olet halunnut, jonne todella kuulut. Etsi kunnes löydät, ja jos löydät niin pidä kiinni. Ja jos olet tyytymätön (kuten tulet olemaan), niin jatka matkaa ja etsi uusi, ja taas uusi, äläkä välitä sivummalta kantautuvista murtuvien kallojen äänistä. Älä katso kauhun sakramenteja joita sokeiden jumalien kirkossa toimitetaan, älä näe niitä, jatkat vain matkaa, tarkoitan tätä vilpittömästi. Katso ennemmin miten kuutamoin loistaa hopeisen tien jalkojesi eteen hiekalle, tunne miten merituuli paijaa ja silittelee helmojesi alla, oivalla miten hiekkarannan sylissä voit jatkuvasti keinahdella kohti tyventä rauhaa, kohti kuulasta kohtaloa yhdessä kaiken muun kanssa,

ja vaikka et koskaan sille rannalle saavukaan, niin kulje silti sitä kohti. Vaikka vallihaudat ja sotavarustukset tukkisivat tiesi, vaikka nälkä ja taudit asettautuisivat esteeksi, niin kulje silti sitä rantaa kohti äläkä katso kuiluun kuin kita. Vaikka kaikki tuntemasi kallot olisivat jo murskana paitsi omasi, vaikka epätoivon tuli alkaisi jo korventaa ja maailman ulvonta yltyisi huutojen pauhuksi korviesi juuressa, niin elä hiekkaranta sisälläsi todeksi se on ainut tie. Poispäin kuilusta, poispäin kuilusta, poispäin kuilusta joka on pahempaa kuin kuolema, miksi se piti edes mainita.

Koska on kerrottava kolmas tarina.

Kuilu on piste, johon siihenastinen elämä päättyy. Hyppy on alku, ensimmäinen askel. Siinä kaikki laitetaan likoon kuilun puolesta omaa itseä vastaan, kaikki annetaan pois omista käsistä tuli mitä tuli.

Uskolla kuilunjälkeiseen elämään ei ole merkitystä. Jokainen hyppääjä siihen uskoo, mutta mikään siitä ei ole niin, mikään ei mene niin, kaikki usko on houretta. Kuilu on kuilu ja se tekee itsestä lopun. Kuilun pohjalla aukeaa aukko ja alku, mutta sinne ei saavu kukaan. Jokin muu jatkaa matkaa.

Vastaus annettiin jo kaiken alussa, muuta kutsua ei tule. Halkeavien kallojen maasta on vain yksi tie pois, haaveiden hiekkarantaa ei ole.

Kuilu on itsen sisällä, hyppy ilman ehtoja. Aukeaa aukko, aukon takana Koti.

Vastaus kuuluu.

TARINOIDEN JÄLKEEN:

Kuilun tuolla puolen seisoo ylittänyt, lyhty on syttynyt, kaipaus katsoo olan yli taakse. Lähtee viesti joka ei kuulu, tuuli kahmaisee sen ja viskaa kuiluun. Tuuli vie kaipauksenkin, lyhtykin kuvitelmaa, ylittänyt jatkaa matkaa. Ei edes tyhjää taulua enää, ei kuilua, ei tuulta, ei ketään.

Kukka aukeaa.

II OSA

*Tunnetun reunalla hirvittävä raja.
Ei silmää voi sulkea,
ei takaisin palata.*

Ylösalaisin kääntyy maailma.

SALATTU UNI

1.

Juonimieli, pelon poika.

Kulkee piikkiarolla.

Tunto hajalla, vyöllä koukkuja.

Kasvot vaihtuvat.

Nousee varjot, kääntyy selkä.

Sataa puukkoja.

2.

Veitsiyön tummat virrat,
pimennetyt lamput, tukahtuneet huudot.
Iskut, peruuttamattomat.

Mikään ei palaa takaisin.

Pinnan takana, silmien alla:
veitsiyön iskut, tummat huudot.
Valo ei pala.

Mitään ei saa takaisin.

3.

Lakeus pirstaleina, tomua tasanko,
taivaan paikalla mustaa savua.

Hengittää kamara kipua.

Huidot aseillasi, hyökkäät.

Huudat ja vuodat, yksin.

Vuodet kuluvat.

Ojensit itsellesi veitsien maljan ja aloit juoda.

Vedit rajan jonka takana maa väärän kuninkaan hallita.

Joet punaista.

Palkeet kylmään tuhkaan puhaltavat.

Taivaan paikalla mustaa savua.

Vuodet kuluvat.

4.

Perikadon maa, itkun parras.

Yksin on kuningas.

Viillot, punainen sade.

Pisarat maassa.

Saapui kasvojen eteen uumenen salaisuus.

Saalisti ajatus alkulähteensä, sokean kieltäjän.

Sisällä muodot syntyvät.

Ulkoa varjot tulevat.

Hyökkäävät.

5.

Muuri salaisuutta vastaan.

Maa muukalaisen paeta.

Olkijumalat vaiti.

Veitsi on laki.

Puhkeaa aukko pyytäjän muuriin.

Kutsuun vastataan.

Salaisuus paljastuu.

Kuningas palaa.

Maailma, kaikella sisäpuoli, syvämaailma. Sisäpuolen kuva silmien edessä, kokija kuvaan sulautuneena.

Kuva on ahdas, puristava. Onnellisetkin kuvat kuristavat. Kaikki rajat kärsimystä, kuvien sisällä ei vapautusta.

Syvämaailma täynnä muurien kehiä. Piilotetut kuopat, kuopissa kauhu. Salattu uni, mustat veitset, halu kärsiä. Rangaistus langetetaan uudestaan ja uudestaan, Koti on palanut karrelle, pieksemme itsemme verille. Eksynyt silmä tuijottaa tyhjyyteen, tyhjyydessä sisäpuolen kuvat.

Se toinen, se toinen. Hiljaa!

Hiljaisuudessa kutsu, kutsuun vastataan.

Muurit lakoavat, muurien takana portti.

Portista tieto, kuvat syttyvät, silmä hehkuu, poissa.

PALUU

TIE KÄÄNTYY

1.

Vinomielen keskeltä kulkija kutsutaan.
Hiljaisuudessa piilot auki perataan.
Kauhun leikkikalut kaikki pois otetaan.

Muisti palaa.

2.

Kätkössä sydän,
sydämessä musta,
mustassa kipu.

Ytimestä lähde,
lähteestä puro,
purosta hyöky.

Ohikulkija huuhtoutuu mukana.

Kätkö katoaa.

3.

Portti umpeen naulattu,
pielet pois poltettu.
Etsijä seisoo portin edessä.

Kuluu vuosisatoja.

Kolkutus ja kumarrus:
anteeksiäntö aukeaa.

Ei etsijää, ei porttia.
Ei anteeksiannettavaa.

MAAILMA KUIN LAATIKKO TYHJÄN KESKELLÄ

1.

Lyhtyjen silta kaartaa joen yli.
Joki halkoo kylän, kylä nukkuu,
tulet kimaltavat.

Ei-ketään kävelee rantatörmällä.
Askel jää ilmaan, maailma pysähtyy,
ei-ketään on poissa.

Näky kiertää tyhjyyttä
Tyhjiys pimeän peittona
Pimeään kauhu kätkeytynä
Kätkeytyn takana koti

2.

Tihkuu läpi, mittaamaton juovana tihkuu.

Juova kiiltää, juovasta joki.

Lähteeltä tullut jokainen pisara.

Ei kukaan poistunut, ei minnekään palannut.

Vastaus on, vastauksen Ääni.

Juhlii aistit valossa hämärässä maassa.

LÄHDE

1.

Sanansaattaja lähetetty
kutsu on vastaus

Ääni hehkuu
korva aukeaa

Kulkija kääntyy
palaa

2.

Hämärämaa syttyy
leimuaa tie
katoaa

Poissa Ääni
rajat
kaikki

Koti

Koti

Pimeää pimeää, tyhjää mustaa savua ei yhtään mitään, yksinäinen silmä katsoo tyhjää ja itseään, ei näe mitään, ei mitään nähtävää.

Pelkkää pimeää pimeää, ei näkijää, ei ketään, Ääni silmän takaisin kääntää, silmä Kotiin häviää.

KARTTA

1.

Tähtisikermä

Sädeparvi

Taipuu aalloille hiukkasten vuo

Pilkut räjähtelevät

Valoviirusta verkosto

Risteykset alkavat puhua

Tarinat olennoiksi muuttuvat

Kuplaset aalloilla matkaavat

Näkijä lakeuksille levinneenä

Hohde pimeään sulaa

Mustan verhon takana toinen maa

Lämpöön saavu ei kukaan

2.

Täpläkäärmeet pimeässä

Mustien pisteiden meri

Kuunari maininginharjalla

Kultainen sekstantti murtunut

Maailmanhalkeamassa punaista

Aika virtaa viiltoina

Reitti kiertyy kuutioksi

Rajat lukittuvat

Avaa pyyntö aukon

Lehahtaa siivet ja Ääni

Valtakunnalle kuviteltiin raja, rajan takana velloi toisen maan lupaus, hypättiin veneeseen ja soudettiin omin päin yli. Rajan takana oli jotakin kokonaan muuta ja se muu oli pimeää mustaa savua, kylmää ja tyhjää ja loputonta, se repi veneen ja matkaseurueen tuhansiksi kappaleiksi.

Valtakunta katosi. Ääni kehotti meitä palaamaan, emme tienneet mitä tehdä. Pelotti ja hävetti, syyllisyys musersi, ahdistus hämärsi kaiken ja valtava kipu söi sisuksia ensimmäistä kertaa kuin terävien hampaiden raateleva rivi,

niin, ja oli halu johonkin omaan, ikiomaan. Se halu oli meidät alun perin matkaan saattanut, se oli toinen ääni itsemme tekemä, ja nyt ääni sanoi että oli toinenkin vaihtoehto ja se veisi meidät pimeästä ja kivusta pois. Se oli heijastekuvien polku sirpalemaa, huuto ja vavistus, uusi valtakunta, ja sinne minuuden temppeli tultaisiin rakentamaan.

Temppelissä uljas kuningas, päässä erityisyyden kruunu. Valtakuntana heijastusten meri, alamaisina kumartavat kuvat.

Piti vain kääntää selkä toiselle Äänelle ja sulkea se pois. Ei Ääneltä tai Valtakunnalta ollut meille mitään hyvää luvassa, ei taatusti, ei varmasti, ei se ollut enää tässä vaiheessa mahdollista. Ei ollut muuta jäljellä kuin tämä yksi tie, piti vain kääntää selkä ja uusi tie alkaisi ja hautaisi menetyksen ja kivun ja syyllisyyden syvälle uuden tien alle uumeniin,

ja tien höyrystä nousisi loputtomien kuvien elämä ja sinne sekaan me sukeltaisimme, sulautuisimme, aloittaisimme kaiken alusta itsenäisinä, täysivaltaisina ja vapaina, voisimme luoda elämistämme mitä ikinä halusimme ja

Nuoli lentänyt ohi maalin.

II OSA

*Mustan veden ilta.
Juovat laskeutuvat.*

*Sineen päättyy polku.
Kuvat haihtuvat.*

NÄKYMAA

VÄÄRÄ KUNINGAS

Yö, autiomaan ja kolme kamelia. Kamelien selässä väärä kuningas ja kaksi palvelijaa, musta ja valkea. Tähdet määräävät suunnan, väärä kuningas kulkee määrättyllä linjallaan, palvelijat kuiskivat korviin, toinen oikeaan, toinen vasempaan.

Erämaalaivat seilaavat, mustavalkoiset ennustukset itsensä toteuttavat. Päämäärät kangastuskaupunkeja, jotkut sisä-, toiset ulkopuolella.

Aurinko nousee ja alkaa paahata väärää valtakuntaa, väärä kuningas jatkaa matkaa, kukaan ei osaa nauraa.

SADE

Pisarat pimeässä, tippuvat kuin kivet, jokainen niistä osuu maaliinsa, sade ei lakkaa, suojat ei auta. Pisaroiden iskut, iskujen kipu, kivun kauhu: Kaikki ne tulevat, löytävät reitin pois kaikista kätköistä kaikkien verhojen takaa. Löytävät luo ja tippuvat kuin kivet, kovaa ne osuvat. Kovaa hakkaa musta sade sydämen sisällä, itse paikalle manattu.

Tyhjyyden kammio louhittiin valtakunnan rajalle. Kammiossa yksinäinen silmä kääntyi nurin ja alkoi nähdä satuja. Sadut eivät pitkään kestäneet onnellisina, ei, pian ne olivat kauheita, kauheita, kivet löysivät luo ja pommittivat, osuivat.

TIKAPUUT

Tikapuut Taivaaseen laskeutuvat kellariin, kellarin lattian läpi pimeään. Pimeässä silmä joka ei koskaan sulkeudu, se uneksii jatkuvasti. Unissa unen sankari rakentaa tikapuita ja uskoo itseensä, johdatukseen ja tiehen,

ja Taivas odottaa uneksijaa tikapuiden päässä, odottaa tikapuiden päässä, puola kerrallaan tikapuut nousevat, taivas odottaa, odottaa tikapuiden päässä.

On toinenkin suunta silmän katsoa. Se aukeaa kellarin salaisuuden takana.

TIILIEN TALO

Tyhjästä tehtiin tiiliä, tiilistä kiillotettiin peilejä, peileistä rakennettiin talo. Talo näytti asioita joita ei haluttu katsoa, peilit verhottiin tarinoilla. Tarinoista tuli todellisuus, muusta ei pystytty puhua.

Peilitalon kuvat ainut keino ymmärtää: uneksija ja uneksittu, molemmat unta, yhtä ja samaa yötä.

Ainut keinot tietää: Yö kuin kauhu, kauhu sisäpuolelle pesiytynyt, siellä tekemättömäksi tehtävä.

ANTEEKSIANTO

HÄN

1.

Uumeneen sysätty kasvojen edessä, ei jätä alkulähdettään, ei tekijästään irtoa.

Hän ei halunnut tietää asiasta mitään, halusi elää hyvää elämää haluamallaan tavalla.

Kasvojen edessä oltiin eri mieltä, kymmenet tuhannet asiat eivät suostuneet kauniiseen riviin asettumaan, kätköissä kuohui ja pahempaa.

Tuhat ja yksi yötä veitset iskivät, yhtä ja samaa punaista tarinaa veistivät.

Hän ei ymmärtänyt, ei voinut käsittää.

Ei osannut katsoa, ei päästää irti,

ei antaa anteeksi, ei nauraa.

2.

Hän päätti lopettaa, kaikki asiat loppuun saattaa.

Istui vuosisadan paikoillaan ja katseli maailmaa kuin salatusta onkalosta kumpuavaa unikuva.

Antoi kuville anteeksi, antoi niiden kaikkien mennä menojaan.

Antoi itselleen anteeksi, meni itse menojaan.

Nousi ylös, ei ylösnousijaa.

Ei paluumatkaa, ei takaisinpalaajaa.

MITÄ TAPAHTUU TODELLA

1.

Pieksee silmille maailma, missä oikein luulet olevasi, missä kukaan? Vit-
sauksien virta, vaikeuksien vuori, huokauksia huutoja kirkunaa ja kuole-
maa, selät taittavat, sydämet jähmettyvät, silmäkulmat nykivät,
kunnes kyyneleet lopulta ehtyvät.

Vaihtoehtoinen tie alkaa hiljaisuuteen hahmoutuvasta valkoisesta linnusta.
Hiljaa se lintu laulaa, mutta miten sitä voi kukaan olla kuulematta?
Harmaiden ihmeiden maassa sekin on silti mahdollista, lintu vain huhuja ja
kuulopuhetta. Siivetkin kuvitelmaa, pelkät iskut ja taistelu totta,
argumentteina vuotava veri ja hauta.

Tällainen on se paikka, jossa kuljetaan kohti loppua naamiaistarinoihin
pukeutuneina, viisaimmat käsi kädessä toinen toistensa kanssa, anteeksi-
antaneina.

2.

Katso kuolemaa mitä siitä, elämäntie on polku, jota ei voi valita. Kaikki liukuu itsellään kohti olematonta, vastuu on poissa, hetket mielettöminä virtaavat.

Virta synnyttää lehden, lehti aalloilla keinuu aikansa. Pelko synnyttää kuoren, kuoreen kääriytyy tunteva olento, piiloutuu pois oman katseensa alta.

Toiveunet nousevat, pelot kourivat, kaiken ne valtaavat. Ja kun maailman iskut alkavat sataa niin kuin ne väistämättä kerran alkavat,

ei silloinkaan ole myöhäistä katsoa ja valita, irti päästää, olevaan kadota.

3.

Planeetta kiertyy kiertää jalkojen alla, planetaarinen piste piirtää kehän kaarta mittaamattoman avaruuden alla. Pisteiden pinnalla kimppu säikeitä, säikeet synnyttävät kolme ajatusta, ajatuksista tasasivuinen kolmio, kolmion sisällä näkemys taivaiden kierrosta ja ajasta.

Säikeet hajaantuvat, näkemys on poissa. Morfeemikeko rakentui ja murentui, pois mennessään julisti jotain oivaltaneensa. Nurmikentän laidalla maatu joukko kalloja, niistä jokainen tiesi ettei julistus ollut totta,

keko häipyi kuuluvista, radat kaartuivat, kallot maatuivat,

hiljaisuuden aikakaudet odottivat.

HARMAASILMÄ

1.

Harmaasilmä tuhkavuoren reitillä, matka vuoren huipulle, selässä musta kivi. Huipulla puu, se juuritaan irti ja heitetään pois. Uusi puu kasvaa tilalle, se juuritaan irti ja heitetään pois. Kivi putoaa laaksoon, Harmaasilmän on haettava se takaisin. Vuori jää odottamaan, tuhka puhaltamaan, Harmaasilmä jatkaa matkaa,
sama toistuu uudestaan.

2.

Harmaasilmä löysi reitin reunalle, harmaan maan rajalle. Reunaan pistettiin reikä kuin nuppineulalla, takainen tulvi läpi ja täytti koko harmaan maan, ei Harmaasilmää ollutkaan.

3.

Muistelen Harmaasilmää, mutta en muista alkua, en keskikohtaa, en loppua. Vain häivähdys utuista hämärää käy mielen laidalla,
tai ehkä sekin on kuvitelmaa, en tiedä.

4.

Harmaasilmän tarinaa kertonut suu on vaiennut. Muistokirjoitus kirjoitettiin vuosikymmen sitten puhaltaneeseen tuuleen. Jos hauta olisi kaivettu, se olisi tyhjä. Näkijä on jatkanut matkaa.

Harmaasilmä, Harmaasilmä, valon oodiin katosit.

III OSA

*Loppuu, loppuu
kerran kaikki loppuu*

*Mikä ei koskaan alkanutkaan
päätyä saa*

KAIKEN PÄÄTTYMISEN SÄKEET

1.

Istun ja kirjoitan irrallisuuden säkeet, kaiken päättymisen säkeet, pois putoamisen laulun.

Ilta tummui yöksi jo kauan sitten, yö katosi eikä ottanut ketään mukaansa. On turha huutaa, turha lausua sanaakaan. Mikä on ohi, on ohi.

Hetkien polku päättyy aukkoon joka on musta, minä tiedän mitä on aukon takana. Askeleet vielä kesken kiiruhtaa ei voi, perille ei saavu kukaan.

Kuuman illan lämpö ja hetkien rytmi, nyt ja tässä, muistot ja tulevaisuus pelkkä tyhjän oodi. Tarinat hajoavat tuuleen kukaan ei niitä koskaan kuullut, illuusio haipuu hiipuviksi säkeiksi, laulu on ohi.

2.

Hetket vielä jatkuvat, maailman kaistaleet virtaavat. Ne hyökyvät taukoamatta tuntumisen tasangolle, tasanko kumajaa, ohikiitävä näky kapenee kohti loppua.

Loppu on vääjäämätön, mikään ei varmaa, tieto jokaisesta hetkestä poissa. Yksi ainut tunteva olento vaeltaa tietämättömyyden maassa kaiken päättymisen jälkeen, kaikki reitit pyyhkiytyneet pois, kaistaleet ylitse tulvivat.

Hetkeä seuraa toinen, ja toinen,

ja toinen. Mikään ei alkanut ei päättynyt. Ei-kukaan lauloi äänettömän sävelen, istui ja lauloi ei-kenellekään säkeet virtasivat. Hetket olivat ohi jo kaiken alussa, yhä ne vielä jatkuvat. Näkijä maailmana virtaa ei-kukaan laulaa, tasanko kumajaa, kukaan ei kuulemassa.

3.

Tie on päättynyt, kuuluun se loppui, taistelija haihtui valkeuteen ja katosi. Nyrkkien kangastus jäi pieksemään tyhjää, kukaan ei päästänyt mistään irti. Tien paikalla enää kimppu kuluneita säikeitä, ne sätkivät ja kouristelevat hetken, sitten väsyneinä luovuttavat,

kunnes syttyvät sisältäpäin ja lentävät minne haluavat, mitään eivät halua, lentävät, katoavat.

HYPPY

KUIKKA

Kuikka, kuikka, huuto ja kaiku, yö on päättynyt. Ääni on halkaissut tumman hämäräni majan, maja on poissa, kuikka poissa, askel

Spiraalitie vain muisto, se muisto oli olemassa eilen. Tie päättyi viisi-toista vuotta aiemmin, ja se tie oli koko elämä. Kulkijaa ei enää ole, vain muistaja huojuu usvassa, muistot usvaa, elämä usvaa

Tule takaisin kuikka!

Ei paluuta. Rantaheinikko palelee, usva kiertää kehää, ei paluuta.

Silmien takana silmä, ei ääntäkään. Ylhäällä on aukko ja se loistaa, yö on päättynyt. Kaiku kiertää takaisin, kaiun takana kuikka, kuikka, usvaa ja kehä,

Riittää. Yö on päättynyt, askel

SAAPUMINEN

Sammakot kaikki lähteneet, ei kutua enää, ei kurnutusta. Yöt kylmenneet, päivät haaleaa utua, joka painaa raskaana hartioita. Valjut vanat matavat lammikoiksi tähän vanhaan maahan, rakennelmat nousevat ja sortuvat sähköisessä virrassa. Virta ei jaksaisi enää hengittää, se on jo vanha ja väsynyt, se haluaisi jo pois täältä.

Kuluneet sähköuomat, hunningolle vääntyneet kentät. Naamioeläimet ajatushäkkeihin kietoutuneina, hirvittävä vauhti. Sumu paksua, lammikot haisevat, kurjet eivät enää lennä.

Taikasammakot saapuivat ja poistuivat, ei tästä ollut niille kodiksi. Kurjet lähtivät pian perässä, veivät aarnet ja suot mennessään, kuparin-kultaisten petäjien haltiat. Ne etsivät taikojensa tekoon sopivamman maan, missä kauniinvihreä neito oli rakentanut kirkkaista virtauksista uuden talon.

Talon yläpuolella aukko, reitti ja valo. Helmeilee mahdollisuuksien vuo, kutu alkaa, kurjet laskeutuvat.

Tule.

VADELMAMAA

Vadelmamaan tuuli lennättää vaaleanvihreitä toukkia, tummat lehdet kahahtelevat kaidan polun varrella. Vadelmanvarret kohoavat korkeuteen, yrttien rivi kaartuu, perhosparvi lepattaa vihermintun kukintojen yllä.

Reitti on täällä, kukat torviryppäitä, soittavat mesikellojen ääniä. Perhoset tanssivat siipiä, mesi juoksee noroina ylöspäin kohti taivasta, taivas sinisenä kaartuvaa kultaa, ilohiutaleet satavat.

Violetti johdattaja opasti kutsullaan. Vadelmamaa löytyi uuden aurin-
gon alta, uusi aurinko verhon takaa, verho viimeiseltä rajalta.

TYÖT

Kyntäminen on päättynyt, aurat taottu lentäviksi lautasiksi, lautaset kohoavat sulavina linjoina peltolakeuksien ylle, kiitävät vapaina minne haluavat.

Maa on vaihtunut. Ahdas pimeä sumulaatikko, jonka sisällä kaikenlaiset hirviöt asuivat, on mielen yltä viimein pois lahonnut. Se on enää pelkkää pölyä, auenzeesta aukosta virtasi tieto ja hajotti sen pois. Sataviisikymmentä enkeliäistä avautuivat kirkkaiksi kukinnoiksi, kukinnoista nousi tuhat eri väriä jotka maalasivat aistimusten seinän uudeksi.

Maa on vaihtunut, lautaset lentävät, aurojen aika ei palaa.

MAININKI

Tummien tuulien virrat, läpikuultavat, keskipisteestä irronneet. Jatkoivat matkaa värähtelysäikeet, uusia kuplasia mukanaan kuljettivat. Keskipisteen paikalla pelkkä tyhjä, tyhjän takana kultainen maininki, ei alkua ei loppua.

Maininki vyöryää tähän, nyt, niin lempeästi, rakkaus

Säikeiden virrassa veneiden laivasto. Jokaisessa veneessä joku ja tarinoiden vyyhti. Virta levenee, virta on meri. Meressä säikeiden matka, pyörteilevät spiraalit.

Nousee saaria veneilijöiden asua, loputtomasti saaria, yksikään niistä ei ole koti. Reitti sisäänpäin ainoa väylä, virtojen merestä sitä ei löydä. Kultainen maininki hehkuttaa hellästi yksinäistä venettä, saaristo jää taakse, merenputous edessä, taivaanranta avautuu, vene on poissa.

ASKEL

1.

Palaan pitkältä matkalta harmaasta laaksosta,
rotkon pohjalta spiraalitiien varrelta.
Mukanani ei yhtään mitään palaan tähän, nyt,
taakkani pudottaneena, alussa.

2

Lepään, katson näkymää silmillä jotka ovat reittinsä kiertäneet,
en tiedä mitään, enkä haluakaan tietää.

Tämä hetki riittää, ja hetken syvät virrat,
virrassa vastaukset puhuvat.

En tiedä mitään,
mutta selkeys tietää.

3.

Reitti raivattiin minulle, sinulle, kaikille.

Kutsu on lämpö ja säde joka virtaa todellisesta maailmasta, tässä.

Odotan vielä hetken,

vielä hetken odotan ja katselen kirkastuvia lakeuksia,

kuuntelen kuinka sydänvirtojen säkenät vapaalle taipaleelle kutsuvat,

otan askelen, tartun kumppanini käteen,

vilkaisen vielä kerran olkani yli taakse,

hymyilen, käännyn,

toinen askel,

ja toinen...

vapaataival.fi